

Dag 568 – vrijdag 18 juli

Vandaag is T-Day voor mij. Al vroeg in de ochtend heb ik mijn voorlopig laatste afspraak bij de tandarts en kort daarna komt Gerrit Loki op logement afzwieren bij ons tot groot jolijt van Lagun.

Het belooft een bloedhete dag te worden dus ik haal de twee hondenzwembadjes al boven. En in een mum van tijd hebben die gekweekt en zit ik met drie zwembadjes - de living inclusief.

Ondanks het verkoelende water en de waterbakken die ik om het half uur ververs, zien de viervoeters toch af. Geen wandeling met hen overdag, ik denk dat ze het echt niet zouden overleven. Elk zoekt zijn rustige 'koele' plekje in huis en ze slapen en zuchten de tijd weg.

's Avonds laat ik hen alleen thuis want Bart en ik gaan eten met zijn moeke op restaurant. Ik zou ze kunnen meenemen maar waarom ze in een warme auto stoppen om dan in de nog steeds hete zon aan onze voeten vast te kluisteren...

Neen, ze lijken me veel gelukkiger op hun gemak thuis met een laatavondwandeling achteraf. Voor de wandeling neem ik de twee retrievervriendjes en Bart neemt Max. Ze zijn duidelijk uitgerust en wanneer mijn twee compagnons het fonteintje in de mot krijgen op het dorp, moet ik me schrap zetten. Alsjeblief heren, een beetje manieren hé. We vragen eerst of we mogen... en ja, dan mag je. Het wordt dolle pret, Lagun smijt zich echt in het water, plat op zijn buik en Loki probeert het opspuitende water dood te bijten. Max snapt er niks van. Wat vinden ze daar nou aan? Maar zelfs onze stoere kerel moet toegeven dat een voetbadje wel welgekomen is nu en stapt even door de tweede fontein.

Iedereen is goed moe na de avondwandeling, of beter, nachtwandeling, van een uur. Ze zullen goed slapen... of toch niet? Ik zit met een logistiek probleem: Gerrit is een bench vergeten voor Loki dus ik zit met drie kanjers van honden en maar twee benchen. Wie stop ik bij wie? Loki is veruit de grootste en Max en Lagun kennen mekaar nu al zo goed dus eigenlijk is de keuze rap gemaakt. Alleen lijkt het me geen goed idee om Max nu een denta stix te geven in zijn bench, iets wat hij zo gewoon is als ritueel voor het slapen gaan. Tot mijn verbazing lukt het echter heel vlotjes om de twee samen in de bench te laten gaan en ik hoor ze de hele nacht niet. Ook niet tijdens het lange onweer.

Dag 569 – zaterdag 19 juli

Het onweer heeft niet veel verkoeling gebracht, het is opnieuw een bloedhete dag.

's Ochtend tref ik Lagun rechtop in de bench aan met een languit gestrekte snurkende Max. Oei, mijn kleine man ziet er niet gelukkig uit... ik laat ze er snel uit en je ziet zo dat Max van heel ver uit dromenland kwam want die schrikt zich een bult wanneer Lagun over hem naar buiten wipt.

We laten de woefies met rust overdag. Ze spelen ook niet zo veel samen en de spelklasjes zijn om gezondheidsredenen afgelast.

Zelf gaan we verkoeling zoeken in de Makro.

Eigenlijk ben ik blij dat ze niet zo veel ravotten samen want gisteravond heeft Bart een rode gemeen ogende plek ontdekt tussen het lange haar in Loki's hals. Ik vrees meteen het ergste... hotspot? 'k Heb er zelf niet zoveel ervaring mee maar Wendy wel dus ik stuur haar een foto en ja hoor, ook zij

lijkt te denken dat het hotspot is. Blijkbaar komt het wel vaak voor bij Goldens en ik mag meteen om zelf gaan bij haar. Ze stelt me gerust dat hotspot zich ook weer niet zo makkelijk overzet bij andere honden en dat zal ook nu zo blijken gelukkig. De zelf werkt wonderbaarlijk goed en de twee andere sloebers blijven gespaard.

We moeten het plekje echter wel droog houden dus dat betekent ook dat we de zwembadjes tijdelijk moeten opdoeken.

Af en toe zie ik Loki en Lagun toch touwtje trek spelen met een flos. Lagun fleurt echt op; dat was een spelletje dat hij en Yana urenlang konden spelen. Hij houdt er echt van. En Loki lijkt er ook best van te genieten.

Loki is zo goed als afgewerkt als assistentiehond en hij wil voortdurend 'werken'. Alles pakt hij op en komt hij je brengen: de gsm die op het salontafeltje ligt, de afstandsbedieningen, ja zelfs mijn sokken die ik bij mijn schoenen had laten liggen. Alleen is hij met mijn sokken er stilletjes vanonder gemuist en merk ik het pas wanneer Loki en Lagun touwtje trek aan het spelen zijn met een ervan! Ik dacht dat ze opnieuw met een flos bezig waren. Niet dus. ;-)

We wachten ook vandaag tot de late avond om een wandeling te maken en passeren terug aan de fontein halfweg onze tocht. De ideale route voor zo een zwoele avond.

Dag 570 – zondag 20 juli

Max weigerde gisteravond om opnieuw samen met Lagun in zijn bench te gaan en wanneer een Boxer van 50 kilo weigert, dan zit er niet veel op. Ik stop Lagun dan maar terug in zijn gewone bench en Loki in de bench van Max en riskeer het om Max vrij in de living te laten. Dit is best een goede configuratie eigenlijk: iedereen heeft plaats en Loki zit iets verder weg van het schuifraam naar de tuin dat we 's nachts open laten voor verdere afkoeling en waar zovele vreemde geluiden binnen komen. Vorige nacht hebben we immers geleerd wat voor een blaffer Loki eigenlijk is.

Het druppelt nog een beetje uit deze ochtend na alweer een onweer vannacht en we profiteren ervan om een ochtendwandeling te maken met het heilige drietal. We trekken naar de bakker. Bart gaat alleen binnen en terwijl ik met de drie mannen buiten achterblijf en ze er net allemaal rustig zijn bij gaan liggen, passeert er uiteraard een poes! Gelukkig breekt de hel niet los en blijft het bij wat gejammer van Lagun en een hele alerte Loki. Max laat het Siberisch koud.

Dag 571 – maandag 21 juli

Joepie, nog een dagje thuis vandaag dankzij de nationale feestdag! Nog een dagje genieten van mijn vier mannen.

's Middags mogen we delen in de nationale feestvreugde wanneer vijf bommenwerpers heel erg laag overvliegen. Jeetje, dat doet het haar in mijn nek rechttop staan. Bangelijk. Lagun ligt net in de tuin te soezen en kijkt met zijn kopje scheef op maar is er precies erg gerust in. Flinker Lagun! Loki komt piepen van binnen en blaft een keer maar één Silence! volstaat om hem tot bedaren te brengen. Max ... mja, zou die het eigenlijk wel horen? Hoe doof is die eigenlijk?

Bart en ik profiteren van het extra dagje om de garage uit te mesten, te kuisen en te reorganiseren. Het wordt een hele dagkarwei en we leggen alle spullen eerst in de tuin – tot groot jolijt van de

nieuwsgierigaards. Het vrolijke trio inspecteert alles en Loki 'helpt' op zijn manier; door alles terug te apporteren. ☺ De meeste honden zijn erg jaloers van elkaar als het op aandacht van het baasje aankomt. Maar die jaloezie kan je ook ombuigen tot iets positiefs heb ik al vaak gezien. Zo wilde Lagun vroeger niet geborsteld worden, tot hij zag hoe ik dat deed bij Darko. Nu zou hij salto's maken van blijdschap wanneer ik de borstel boven haal. Misschien werkt het ook wel met apporteren... ik maak er een groot spel van telkens wanneer Loki me iets komt brengen. Lagun staat erbij en kijkt ernaar en jawel hoor; ik zie de jaloezie er zo afdruipe. Even voel ik me erg gemeen maar later op de dag zal ik er de vruchten van plukken wanneer ik maar één keertje hoef te vragen of het kleine grut iets wil apporteren. Dank u Loki! ☺

's Namiddags ligt Lagun er maar verloren en zielig op een bolletje gedraaid bij in de tuin. Hij lijkt zo lusteloos. Of zou hij misschien gewoon moe zijn? Even later kennen we de echte oorzaak: Lagun geeft over. Pure gal met hier en daar nog een brokje korrels van bij het ontbijt. Maar lieverd toch, voel je je niet zo lekker?! Ik houd hem in de gaten; hij rust veel maar drinkt ook nog voldoende en wanneer het tijd is voor het avondeten, staat hij als eerste in de rij voor zijn kom en eet hij met smaak alles op. Om nog geen tien minuten later wel de helft terug te geven aan moeder natuur... hm, misschien toch een hitteslagje van de voorbije dagen. Ik maak me nog geen zorgen want zijn levenslust is intussen wel teruggekeerd en het voelt niet alsof hij koorts heeft.

We slaan eens een wandeling over om iedereen voldoende rust te gunnen.

Dag 572 – dinsdag 22 juli

Vannacht heeft het erg geonweerd en hebben we urenlang felle regen gekregen. Loki heeft een paar keer geblaft maar Lagun heeft gelukkig niet mee gedaan.

's Ochtends tref ik mijn kleine man opnieuw in vorm aan. Hij speelt veel met Loki maar komt ook vaak flossen bij mij terwijl ik opnieuw aan de computer zit te tokkelen. Zalig om te zien dat de lieverd me toch nog komt opzoeken ook al heeft hij vele andere leuke vriendjes in de buurt.

Bart heeft de late ploeg deze week dus 's avonds sta ik er alleen voor met de drie loebassen. Ik laat me niet kennen en trek er toch op uit voor een lange avondwandeling. Lagun gesp ik vast rond mijn middel met het handenvrije trektuigje waarmee ik vroeger met hem ging joggen. Loki pak ik links en rechts, aan mijn sterkste arm komt Max. En weg zijn wij.

Het gaat uitstekend ook al is Lagun duidelijk niet vergeten dat hij een TREKtuig aan heeft. Hij sleurt zich verloren en in een mum van tijd staat het schuim op zijn snoet en hijgt hij alsof hij er al een marathon op zitten heeft. En ik die dacht dat hij vanzelf wel zou stoppen met trekken wanneer ie moe wordt... hoe naïef toch Veerle. Ik maak er een punt van om telkens wanneer ik hem aan het einde van de lijn voel en hoor hijgen, halt te houden. Na zo een slordige twintig stops valt plots de euro bij het kleine grut: "Oh, ik moet helemaal niet zo trekken! Ik mag ook gewoon meestappen". Jazeker ventje... en de rest van de wandeling verloopt een pak aangenamer voor iedereen.

Zo aangenaam dat we achtervolgd worden door een dame die wil weten of ik een professionele hondenuitlaatdienst heb en of ik zou kunnen helpen met haar Kuvazs... ahum... da's toch nog een ander kaliber. ☺ De dame in kwestie is meteen in de ban van Lagun – alleen lijkt ze niet te beseffen in wat voor een groot gevaar ze verkeert. We staan immers vlak bij twee grote plassen waar nu lekker veel modder in staat, met twee waterratten... en mevrouw is volledig in het wit gekleed! En

dan maakt ze een cruciale fout: ze bukt zich om hen aan te halen. Mwoehaha... dat wordt een kookwasje straks mevrouw. ;)

Terug thuis wil ik het gras eerst nog afrijden en merk ik tot mijn grote ontsteltenis dat er twee grote putten zijn gegraven in de tuin! Potjandorie! Hoe is dat toch mogelijk?! En ja hoor later op de avond zal ik ook snel de schuldigen betrappen. Loki met zijn bevallige assistent Lagun hebben er een erekwestie van gemaakt om de hele tuin om te spitten. GRRRRR!

Tijd om opnieuw uit te leggen waar die zandbak voor dient!

Dag 573 - woensdag 23 juli

Loki blaft me wakker om 6u20. Dat geeft me mooi de tijd om het drietal nog eten te geven, de vaatwas te legen, te ontbijten, mijn eigen lunch te prepareren en me wat op te kalefateren voordat ik met mijn kleine man naar Brussel mag trekken... het heeft zo zijn voordelen van te vroeg gewekt te worden. grrr...

Terwijl de twee logés zich al verheugen op een wandeling omdat ik mijn schoenen aantrek, ziet Lagun de bui al hangen en hij trekt zich langzaam maar zeker terug.

Hij loopt niet weg voor zijn harnas maar echt gelukkig wordt hij er ook niet van. Hij transformeert ogenblikkelijk in dat geslagen hondje. Maar wel een geslagen hondje waarmee ik op 't gemak kan stappen zelfs met mijn hakjes aan. ;-)

In de trein zit zo goed als geen volk. Lang leve de zomervakantie! En Lagun is duidelijk uitgeput want ondanks dat we tien minuten vertraging oplopen onderweg en de trein lang stilstaat in Brussel Zuid en Brussel Centraal, geeft hij geen kik. Geen aanstalten om wakker te worden, om recht te staan... eum, adem jij eigenlijk nog wel vriendje? Ja dat wel gelukkig. Haha, wat zo vriendjes op bezoek toch allemaal kan doen met een klein woefie.

's Avonds vliegt het drietal even buiten. Het huisje is dringend aan een kuisbeurt toe en ik weet best wel dat dat zinloos is met zo drie kanjers in huis maar 't gedacht wil ook wat. ☺

Het staat Lagun duidelijk niet aan. Het is buiten al wat donkerder aan het worden en Lagun ziet reflecties binnen denk ik. Hij begint plots te blaffen naar een denkbeeldig spook en ik kan hem niet tot bedaren brengen. Dan maar het gordijn naar beneden terwijl ik verder kuis en dat lukt. De burens kunnen rustig van hun terras verder genieten en ik even later ook.

Wat een zalig leventje: zachte temperaturen, drie schatten van honden, een proper huisje, een glaasje wijn en mijn ventje die thuis komt van zijn werk. Soms kan het zo eenvoudig zijn.

Om het nog wat gezelliger te maken zet ik grote kaarsen op het terras, zo van die lange stokken met de bovenste helft als kaars. Ik zet ze voor de stabiliteit – en zodat de woefies ze niet zouden omver lopen – goed diep vast in grote bloempotten.

Mooi in theorie maar da's natuurlijk buiten Laguns nieuwsgierigheid gerekend. Hij komt eens snuffelen en er druipt wat was op de grond. Mmmmm, da's blijkbaar nog lekker ook! Nog eens duwen met mijn neus... oei, nu hangt het boven op mijn kopje... Hoe kan ik dat nu aflikken?! Ja dat vraagt vrouwtje zich ook af. Hoe krijgt ze dat nu uit jouw vachtje? Laten opdrogen en dan pulken

zeker? Zucht. Soms is toch iets sterkers nodig dan 'pas toucher'. En bleven dieren niet instinctief weg van vuur trouwens? Heb ik niet goed opgelet in de klas?!

Dag 574 – donderdag 24 juli

Loki krijgt al een paar dagen een koffielepel zalmolie bij zijn korreltjes om hotspots te voorkomen. Ik merk dat de geur enorm op hem – en de andere viervoeters – werkt. Ze worden er dol van dus ik probeer het bij Lagun ook eens. Hij kan er maar mooi van beginnen te blinken – en dat zonder kaarsvet!

De korrels gaan heel vlot binnen en ik profiteer ervan om zijn portie nog wat te vergroten. Er mag nog steeds wat vlees bij op die poep van jou lieverd.

Zijn extra calorieën gaat hij echter vlot verbranden in de tuin met Loki. Loki is een prachtige hond, een zaligheid om in huis te hebben. Maar Loki heeft zijn eigen bedrijfje opgericht en Lagun is onderaannemer: "graafwerken L&L".

Na een uurtje onbewaakte fun in de tuin, komt het gras er nogal voor! Drie grote kraters in het gras! Potjandorie! Dit had ik niet verwacht. Lagun is absoluut geen graver, zelfs niet in de zandbak waar hij het wel mag doen. Maar hij past zich wel heel snel aan. Ik moet ze voortaan voortdurend in de gaten houden in de tuin.

Gister heb ik de bakken drinkwater allemaal buiten gezet maar het helpt niet bij het proper houden van mijn huisje. Honden zouden naar het schijnt heel efficiënt drinken, ik heb er zelfs eens een filmpje van gezien in slow motion. Maar je zou het toch niet zeggen als je de slobberaars hun "drink-by" ziet doen. Zuchtje. ☺

Dag 575 – vrijdag 25 juli

Over de middag ga ik lunchen in Exki. Het is prachtig weer en we installeren ons op het terras. Lagun weigert natuurlijk weer om te gaan liggen met zijn tuigje aan. Dat wordt een lastig uurtje voor hem.

Terug in ons bureau, laat hij zich meteen dankbaar zakken op de koele vloer en doet hij een tukje.

Tot we bezoek krijgen. Eerst komt Peter, onze overbuur, even dag zeggen aan woefie. Lagun blijft liggen maar kwispelt wel en biedt zijn buikje aan. Dan komt Maryse binnen. Lagun krabbelt nu wel recht en gaat zich bij haar flokken. En dan komt Jan binnengevallen en is het hek van de dam. Ronddraaien, likken, rollebollen, ... het ging duidelijk in stijgende lijn van enthousiasme bij Lagun! Wel grappig om te zien. En geenszins verbazend natuurlijk: ze krijgen elk wat ze geven, Lagun past zich perfect aan. Rustig respect bij Peter die niet zo een fan was/is van honden, liefdevolle knufs bij Maryse die perfect weet hoe een hondje aan te halen zonder het op te draaien en ... laten we het uitbundigheid noemen voor Jan die verzot is op honden maar zoals hij zelf zegt: ze zijn er om te knuffelen en mee te spelen, gehoorzaamheid is leuk meegenomen maar geen must. ;-)

We zetten aan naar het station. Het weekend kan beginnen! Ik vertrek maar juist op tijd en wacht niet lang genoeg op het grasperkje om Lagun de kans te geven zijn juiste hoek te vinden voor een worstje. Hij vertoont ook niet echt de symptomen dat hij er eentje gaat draaien. Neen, dat houdt hij voor de gang in het station naar de perrons. Aaaaaaaa, ik zie hem plots wat nerveus worden, zijn snuiter schiet in actie en ja hoor, daar gaat ie hurken. Weliswaar netjes opzij, tussen een paar pilaren

en niet knal in de weg van alle reizigers. Het blijft bij 1 klein droog keuteltje maar ik vermoed dat er meer klaar zit. De lieverd doet het gewoon echt niet graag in 't openbaar en ik ben hem daar dankbaar voor. Snel neem ik hem mee naar het verre uiteinde van het perron buiten. Mensen die ons kennen kijken een beetje vreemd omdat we niet op ons gewoonlijke plaatsje gaan staan maar wanneer ik twee minuten later terug passeer met een heerlijk geurend zakje, schieten ze in de lach.

